

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Olgy Klímové a soudců Mgr. Jiřího Levého a JUDr. Marty Havlové v exekuční věci **oprávněného Společenství vlastníků jednotek – čp. [REDAKCE], IČ: [REDAKCE]**, se sídlem [REDAKCE], zastoupeného JUDr. Václavem Kronblem, advokátem se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary, proti **povinným: 1) M [REDAKCE] Z [REDAKCE]**, narozenému [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], 2) J [REDAKCE] Z [REDAKCE], narozené [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], pro vymožení částky 11.086,- Kč s příslušenstvím, o odvolání oprávněného proti usnesení soudního exekutora JUDr. Ivo Luhana, Exekutorský úřad Praha 1, ze dne 11.12.2015, č.j. 099 Ex 4403/14-12,

**takto:**

- I. Usnesení soudního exekutora se p o t v r z u j e .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

### Odůvodnění

Napadeným usnesením soudní exekutor zamítl návrh na nařízení exekuce, a to na základě pokynu exekučního soudu s odkazem na ustanovení § 43a odst. 6 ex. řádu. V odůvodnění rozhodnutí soudní exekutor odkázal na ustanovení § 267 odst. 1 a ustanovení § 140e zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, z něhož vyplývá, že nelze zahájit ani nařídit výkon rozhodnutí nebo exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty v době, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku. Vzhledem k tomu, že oba povinní mají od 8.2.2012 Krajským soudem v Plzni v řízení pod č.j. KSPL 56 INS [REDAKCE] a KSPL 56 INS [REDAKCE] povoleno oddlužení, nelze s odkazem na citované ustanovení insolvenčního zákona zahájit ani vést exekuci proti těmto povinným, a proto soudní exekutor exekuční návrh oprávněné ze dne 30.4.2014, doručený soudnímu exekutorovi dne 21.5.2014, na základě závazného pokynu exekučního soudu zamítl. Náklady řízení nepřiznal žádnému z účastníků, když oprávněný nebyl úspěšný a povinným žádné náklady nevznikly a soudní exekutor právo na náhradu nákladů exekuce neuplatnil.

Proti tomuto usnesení podal oprávněný včasné odvolání. V odvolání namítal, že skutečnost, že povinným bylo Krajským soudem v Plzni povoleno oddlužení, není podle jeho názoru důvodem pro odmítnutí návrhu na nařízení exekuce. Z insolvenčního spisu vyplývá, že povinní podali insolvenční návrh spojený s návrhem na oddlužení dne 11.10.2011, usnesení o úpadku bylo vydáno dne 21.11.2011 a usnesení o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře dne 8.2.2012. Přičemž v exekuci má být vymáhána pohledávka na základě exekučního titulu – rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30.12.2013, č.j. 45 Cm 156/2013-39. Je tedy evidentní, že tuto pohledávku, která je předmětem exekuce, nebylo možno s ohledem na dobu jejího vzniku přihlásit do insolvenčního řízení. Jde o pohledávku,

jejíž vznik byl způsoben jednáním povinných, kteří i po schválení oddlužení neplatili své závazky vůči oprávněnému. Schválení oddlužení pro povinné však neznamená, že mají hradit jen závazky přihlášeným věřitelům, a že nemají plnit další vzniklé závazky. Pokud povinným vznikly další závazky, kterých se povolené oddlužení nedotýká, pak by přicházel v úvahu postup insolvenčního soudu ve smyslu ustanovení § 418 odst. 1 písm. c) ins. zák., na základě něhož by insolvenční soud zrušil schválené oddlužení a rozhodl o způsobu řešení úpadku konkursem v důsledku, že zaviněným jednáním vznikl dlužníkovi po schválení plánu oddlužení peněžité závazek po dobu delší než třiceti dnů po lhůtě splatnosti. Avšak oprávněnému je znám názor Krajského soudu v Plzni jako soudu insolvenčního, že pro postup podle ustanovení § 418 odst. 1 písm. c) ins. zák. a vyhovění návrhu na zrušení oddlužení je zapotřebí naplnění podmínky podle § 418 odst. 2 ins. zák., tj. nařízení exekuce. Tedy insolvenční soud, jak je oprávněnému známo, zastává opačný názor, než soud prvního stupně v dané exekuční věci. Oprávněný se tak dostává do situace, kdy na jedné straně exekuční soud nechce nařídit exekuci s odkazem na běžící insolvenční řízení, zatímco insolvenční soud nechce zrušit povolené oddlužení, protože nebyla nařízena exekuce pro další závazky povinných. Dle názoru oprávněného je proto na místě nařídit exekuci, aby bylo možno navrhnout zrušení povoleného oddlužení. Z toho důvodu není dána zákonná překážka pro nařízení exekuce pro pohledávky, které vznikly až po schválení oddlužení, a to proto, že je nebylo možno přihlásit s ohledem na dobu jejich vzniku do insolvenčního řízení povinného. Oprávněný navrhl zrušení napadeného usnesení a pověření označeného soudního exekutora vedením exekuce.

Odvolací soud přezkoumal usnesení soudního exekutora podle § 55c odst. 2 ex. řádu ve spojení s ustanovením § 212 o.s.ř., a to bez nařízení jednání podle § 52 odst. 1 ex. řádu a § 254 odst. 8 o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání oprávněného nelze považovat za důvodné.

Podle § 140e odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb. (insolvenční zákon ve znění účinném od 1.1.2014) v době, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku nelze nařídit nebo zahájit výkon rozhodnutí nebo exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty; to neplatí pro nařízení nebo zahájení výkonu rozhodnutí nebo exekuce na základě rozhodnutí insolvenčního soudu vydaného podle § 203 odst. 5.

V daném případě jde o situaci, kdy oprávněný podal u soudního exekutora JUDr. Ivo Luhana dne 21.5.2014 exekuční návrh, jímž se proti povinným domáhal vymožení pohledávky ve výši 11.086,- Kč včetně příslušenství, přiznané mu rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30.12.2013, č.j. 45 Cm 156/2013-39. V řízení bylo zjištěno, že ohledně obou povinných je vedeno insolvenční řízení, a to na základě usnesení vydaného Krajským soudem v Plzni pod č.j. 56 INS [REDAKCE] ze dne 21.11.2011, jímž bylo rozhodnuto o úpadku obou povinných a povolení oddlužení a následně usnesením téhož soudu ze dne 8.2.2012, č.j. 56 INS [REDAKCE] bylo schváleno oddlužení obou dlužníků plněním splátkového kalendáře. Exekuční titul přiznává oprávněnému pohledávku z titulu porušení platební povinnosti povinnými ve vztahu k oprávněnému v době po rozhodnutí o úpadku povinných v insolvenčním řízení.

V daném případě byl tedy návrh oprávněného na zahájení exekučního řízení a pověření soudního exekutora vedením exekuce podán za situace, kdy v rámci insolvenčního řízení byl zjištěn úpadek povinných a povoleno oddlužení splátkovým kalendářem (usnesení Krajského

soudu v Plzni č.j. 56 INS [REDAKCE] ze dne 21.11.2011 a usnesení ze dne 8.2.2012, č.j. 56 INS [REDAKCE]).

Dosavadní právní úprava insolvenčního zákona platná do 31.12.2013 umožňovala exekuci nařídit nebo zahájit, nikoliv však provést ( § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb.). S účinností od 1.1.2014 byl insolvenční zákon novelizován zákonem č. 294/2013 Sb. a tato novela podrobněji a jiným způsobem vymezila další účinky spojené s rozhodnutím o úpadku, přičemž zdůraznila prioritu insolvenčního řízení jako kolektivního řízení před řízením individuálním (exekucním). Novým účinkem vztahujícím se k rozhodnutí o úpadku je pak zákaz nařízení nebo zahájení výkonu rozhodnutí nebo exekuce (srovnej § 140e odst. 1 ins. zák.). Ve vztahu k exekucnímu řízení tudíž uvedená novela nově stanovila, že úpadek povinného brání zahájení a nařízení exekuce. Zákonodárce tímto postupem zřetelně prohloubil koncepci dominance insolvenčního řízení nad řízením exekucním s tím, že veškeré pohledávky (včetně nákladů exekuce) mají být uspokojeny v insolvenčním řízení.

V daném případě tedy správně exekucní soud učinil pokyn soudnímu exekutorovi, aby exekucní návrh podaný proti povinným, ohledně nichž bylo rozhodnuto insolvenčním soudem o zjištění jejich úpadku a je vedeno insolvenční řízení, soudní exekutor s odkazem na ustanovení § 140e odst. 1 ins. zák. ve znění účinném od 1.1.2014 zamítl pro nesplnění podmínek pro vedení exekuce z důvodu rozhodnutí o úpadku povinných. Odvolací soud proto rozhodnutí soudního exekutora, které vychází ze správného pokynu exekucního soudu a které je v souladu s ustanovením § 140e ins. zák., jako rozhodnutí věcně správné a zákonu odpovídající podle § 219 o.s.ř. potvrdil včetně správných nákladových výroků.

Námítky oprávněného uplatněné v odvolání, jimiž zpochybňoval správnost závěru soudního exekutora s ohledem na odlišnou praxi insolvenčního soudu v jiných řízeních při posuzování naplnění podmínek ustanovení § 418 ins. zák., nemohl odvolací soud v této exekucní věci shledat důvodnými. Jednak z odvolání oprávněného není patrné, do jakého časového horizontu oprávněným zmiňovaná „praxe“ insolvenčního soudu, tj. požadavek nařízení exekuce, spadá, když jak shora uvedeno, do 31.12.2013 úprava insolvenčního zákona umožňovala exekuci nařídit nikoli však provést. Především však v dané exekucní věci je rozhodující to, že s ohledem na novelizaci insolvenčního zákona účinného od 1.1.2014 a jeho ustanovení § 140e, které na toto exekucní řízení dopadá, platí, že úpadek povinného brání zahájení a nařízení exekuce. Tudíž s účinností od 1.1.2014 nelze dovodit jiný závěr než ten, k jakému došel soudní exekutor v napadeném usnesení, tj. že účinkem vztahujícím se k rozhodnutí o úpadku je zákaz nařízení nebo zahájení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází z ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 224 odst. 1 o.s.ř., kdy v odvolacím řízení úspěšným povinným žádné náklady nevznikly, proto právo na jejich náhradu nebylo přiznáno žádnému z účastníků.

**P o u ě n í :** Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Plzni dne 14.03.2016

Za správnost vyhotovení:  
L. Velková

JUDr. Olga Klímová, v.r.  
předsedkyně senátu